

градѣна, Вѣрна, Вѣрна ѿ дрѣвнѣкон.

9. Слово ѡ са пише въ вѣнителиѣтъ падѣжъ на вѣнчитѣ ѿмена ѿ мѣстоимѣна на жѣнскѣтъ родъ, дѣто са свѣршватъ на ѡ.

10. Безглаголюето слово з, въ предлозѣтъ: вѣз, ѿз, раз, предѣ слово: к, т, п, х, ч, ш, щ, преобрѣщага въ с.

11. На ѿкон дѣмы са пишѣтъ по две ѣднѣкѣн слова. Сущѣствителието ѿме ѿстина ѿма въ крайнѣтъ си срѣчѣѣ ѣднѣкъ н; ижъ въ свѣршѣжѣтъ на прилагателието са пишѣтъ две н; кѣкто: ѿстина мѣ была сжмжртьтѣ. И дѣма ссждъ (ἀγγεῖον) да разлѣча ѡтъ сждъ (χρῖς). На дрѣгѣтъ дѣмы мѣже човѣкъ ѡтъ ѿговѣрѣнѣето да са вѣдн.

12. Въ сравнителиѣтъ стѣпъ на прилагателинѣтъ ѿмена, частица по, трѣбѣва да ѿма ѣдрѣнѣ; ѿ вѣнителиѣтъ падѣжъ на ѣказателието мѣстоимѣ въ жѣнскѣтъ родъ; кѣкто: зѣх ѿ книгѣ, ср. нѣй.

13. ѣдрѣнѣ ѿма въ глаголытъ прѣмѣнѣлоето вѣреме на 3-то ѿ 4-то срѣжѣнѣ, да разлѣча ѡтъ неотредѣно пѣрѣо: кѣкто: дѣма хъ, дѣма хъ; распрѣвѣ хъ, распрѣвѣ хъ. Още ѿ дат. падѣжъ на личното мѣстоимѣ, за да раздѣла ѡтъ тѣ хъ ѿ тѣ мъ; кѣкто: мѣйка ѿ мъ; тѣ ѿ ѿ мъ го дѣдн.